

Man gif derefter til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Vederlag for Kontorudgifter til forskjellige Retsbetjentembeder.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Spalte 1683 ff.)

Casse: Det er udenfor det Sædvanlige, at Nogen tager Ordet under første Behandling af en Lov, som angaar Erstatning for Kontorudgifter; men jeg har dog troet, at der kunde være Anledning til at indlade sig noget paa det foreliggende Lovforslag, og det ikke blot af Hensyn til de nye Bestemmelser, som indeholdes i Lovforslaget, men ogsaa af Hensyn til Forhold, til Udtalelser, der have fundet Sted tidligere inde i det andet Thing angaaende et Lovforslag, som nu er blevet optaget i det foreliggende, og som altsaa kan siges at være det, som blandt Andet skal være Gjenstand for Behandling her. I den sidste ordentlige Samling blev der her fra Folkethinget oversendt til Landsthinget: „Forslag til Vederlag for Kontorudgifter for forskjellige Retsbetjentembeder“, men det kom der ikke videre end til første Behandling, hvorefter det blev henvist til et Udvalg; Rigsdagen skiftes imidlertid, og der fremkom altsaa ingen Frugt deraf. I den sidste, overordentlige Samling valgte Justitsministeren den i sig selv overordentlig vigtige Udsæt, i Landsthinget at forelægge det Lovforslag, som var blevet vedtaget her i Thinget og allerede tidligere, som jeg sagde, havde været oversendt til Landsthinget. Nu foreligger det nye Lovforslag, hvori de forskjellige Embeder ere blevne optagne, der vare Gjenstande for de to tidligere Lovforslag, og der er dertil føiet en Del andre, hvorhos Lovforslaget indeholder forskjellige nye Bestemmelser om de Gjenstande, som pleie at indeholdes i Kontorholdslove. Under de Forhandlinger, der fandt Sted i det andet Thing i nævnte sidste ordentlige Samling og i den overordentlige, er der blevet fremsagt en Kritik af det Lovforslag, som var blevet oversendt her fra Folkethinget, altsaa det samme, som Justitsministeren i den overordentlige Samling forelagde, en Kritik, som forekommer mig mildest talt at være særdeles ubillig, og jeg vil sige, at den under enhver Omstændighed efter min Overbevisning var særdeles ubegrundet. En af de Talere, der havde Ordet under Sagen og fremsagte en saadan Kritik, mente, at det, man kunde gjøre Fordring paa, var, at Folkethinget saavel som Landsthinget ved Fastsættelsen af de forskjellige Kontorudgifter, hvorfor der skulde gives Vederlag, skulde holde sig til de femaarige Beretninger, som i Overensstemmelse med de gjældende Regler indgives af vedkommende Retsbetjent, og at man ikke maatte fravige disse, medmindre man kunde bevise, at der var Urigtigheder i de Beretninger, som saaledes vare blevne meddelte. Jeg behøver neppe at sige, at en Paastand

**

om, at man skulde holde sig til disse Beretninger, naar man ikke kunde oplyse, at der var noget Urigtigt i dem, i Grunden vilde falde sammen med, at Folkethinget eller Landsthinget ikke kunde indlade sig paa at kritisere den Maade, hvorpaa vedkommende Retsbetjent har ordnet sine Udgifter; det vilde falde ganske sammen med uden videre at følge Indberetningen. Men med det Kjenndskab, man har til den Maade, hvorpaa ikke sjældent disse Udgifter ere blevne anførte, vil det neppe være heldigt, om man der vilde fratjende Rigsdagens Thing Udgang til at anfille en Kritik over den Økonomi, som i det Hele en Retsbetjent har ført med de forskjellige Gjenstande, som henhøre under ham, en Kritik, siger jeg, over den Økonomi, som han har udvist; thi det er klart, at mangfoldige Forhold kunne opfattes saaledes, at man tror at maatte anvende Meget paa dem, medens Thingets Medlemmer kunne have en modfat Anskuelse om, hvad der er fornødent. Dette gjælder ikke blot de Udgifter af forskjellig Art, som en Retsbetjent kan have under Udførelse af sit Embede; men jeg skal fremdrage et enkelt Exempel for at vise, hvor nødvendigt det er, at man ikke holder sig til Indberetningerne, men at man netop tager under omhyggelig Overveielse, hvorvidt Beregningerne og Omkostningerne ere rigtige, selv om det oplyses, at Embedsmanden har udgivet Pengene; thi der er Ingen, der tvivler om, at, hvad Indberetningerne gaa ud paa, har han udgivet, men Spørgsmaalet er, om han ikke har udgivet for Meget. Idet jeg ikke skal komme videre ind paa Enkeltheder, vil jeg blot nævne, at man her i Thinget har haft Exempel paa, at en Embedsmand har anset det for nødvendigt til sit Embedes Lørv at holde to Fuldmægtige og en Skriver, men at Folkethinget er kommet til den Overbevisning, at efter Embedets Omfang og Beskaffenhed vilde det slet ikke være forsvareligt at gaa ud fra, at han skulde behøve to Fuldmægtige. Jeg erindrer Tilfælde, hvor man i saa Fald har sagt: To Fuldmægtige ere for meget, een kan være nok, men derimod kan Embedsmanden maasse nok have Brug for to Skrivere, — og saaledes vil der være mangfoldige Tilfælde, hvor man vilde komme i den største Forlegenhed og komme rent paa Bidspor, hvis man ubetinget vilde holde sig til Indberetningerne. Det maa slaas fast, at Rigsdagens Udsættelser ere berettigede til at kritisere Økonomien uden at holde sig til Indholdet af de saarige Indberetninger, der kun kunne fremtræde som en hensigtsmæssig, nødvendig Veiledning til, at man kan danne sig en Forestilling om, hvad Embedets Lørv i det Hele udkræver, at der anvendes til det. Altsaa Rigsdagen maa kunne udøve en Kritik, og det er en seilagtig Paastand, at man kun skulde kunne fravige Middelet af Indberetningerne, Indberetningernes Resultat, naar det kunde oplyses, at der var noget Forkert ved dem. Gjalder det, hvad jeg her har sagt, med